

Arrest

**nr. 97 960 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2009 en op 23 juli 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.2. Op 14 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Op 20 juli 2010 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

1.3. Op 8 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Op 19 oktober 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14/07/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K.A. en voor K.M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 04/10/2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : attesten van inburgering, attest van het volgen van Nederlandse les, aanbevelingsbrieven, attesten van lesbijwoning, deelcertificaten, uitsnede uit het strafregister,...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.(...)"

1.4. Op 19 oktober 2012 wordt aan de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van B.J. ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K.A., geboren te (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)"

Opmerking [JS1]: Beide doktersadviezen gescand. Opgeslagen onder zitting 7 februari 2013 > voorbereiding > scans

1.5. Op 19 oktober 2012 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 ter kennis gebracht.

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van B.J. ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.Z. geboren te (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover de tweede en derde bestreden beslissing aangevochten worden. Zij is van oordeel dat verzoekers geen belang hebben bij het bestrijden ervan aangezien artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de rechtsgrond uitmaakt van de bevelen om het grondgebied te verlaten en dit artikel voorziet in een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zij preciseert dat zelfs in geval van vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zij niets anders kan dan opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.2. Ook al verplicht een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verweerder niet om voor verzoekende partijen een gunstige beslissing ten gronde te treffen, die vernietiging brengt het bestuur er wel toe de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen over te doen en de bij arrest vastgestelde onregelmatigheid recht te zetten. Hiermee krijgen verzoekende partijen finaal uitzicht op een nieuwe beslissing die gunstig kan zijn en die als gevolg heeft dat verzoekers gemachtigd worden tot een verblijf in het Rijk op grond van de aangevoerde medische situatie. Bovendien houdt een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag en op grond hiervan recht hebben op een attest van immatriculatie (cf. punt 3.12). In dit alles vinden verzoekers ontegensprekelijk een deugdelijk belang.

Dienvolgens is de opgeworpen exceptie ongegrond.

2.3. De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door K. M. als derde verzoekende partij en door K. S. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 27 april 2004 en op 9 september 2009. Er blijkt niet dat betrokkenen meerderjarig zijn naar Russische recht. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De Raad behandelt het beroep derhalve voor zover het ingediend werd door eerste en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekers).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de hiernavolgende bespreking blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen voor wat betreft de beoordeling in de eerste bestreden beslissing van zowel de aandoening van K.A. als van K.M. op nagenoeg identieke wijze onder meer als volgt:

De bestreden beslissing dd. 8 oktober 2012 is gebaseerd op het medisch advies dd. 4 oktober 2012 van arts-attaché Marc Ingelbrecht waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (Stuk 4)

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vwo laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker (M.) 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw. en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoeker ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder heeft ten onrechte geen onderzoek gevoerd naar het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk: of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 4 oktober 2012 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden. (...)"

De bestreden beslissing dient om die redenen te worden vernietigd."

3.2. Kernbetoog van verzoekers voor wat betreft de beoordeling in de eerste bestreden beslissing van zowel de aandoening van eerste verzoekende partij als van derde verzoekende partij is onder meer dat de verwerende partij niet is nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Zij benadrukken dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit maar ook een ziekte viseert die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen". Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...).

3.4. In casu verwijst de eerste bestreden beslissing naar de medische adviezen van de arts-attaché van 4 oktober 2012 en stelt ze vast dat de aangehaalde medische elementen voor K.A. en K.M. “niet weerhouden konden worden”. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-attaché op 4 oktober 2012 schriftelijke adviezen heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van K.A. en K.M.

Het advies voor K.A. luidt als volgt:

“(…) Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 33-jarige man uit Rusland lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, bilaterale luxatie van de schouders en chronische sinusitis, waarvoor medicamenteuze en heelkundige behandeling. Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het advies voor K.M. luidt als volgt:

“(…) Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 8-jarige jongen uit Rusland lijdt aan astma bronchiale, gastro- oesofagale reflux, selectief mutisme, slaapangstaanvallen, wisselende concentratie en atypische ontwikkeling, waarvoor medicamenteuze behandeling en schoolbegeleiding.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing is op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
 - ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
 - ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling
- doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.7. Uit de hierboven vermelde adviezen van de arts-attaché van 4 oktober 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij ze geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de eerste bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van K.M. en K.A. een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-attaché is immers blijkens zijn adviezen enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkenen. Hij specificeert in zijn adviezen dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Op grond hiervan concludeert hij: *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.”* Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor K.M. en K.A., een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan ook nog worden gewezen op het gestelde in artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”*

3.8. De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekers hadden aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Desalniettemin stelt de eerste bestreden beslissing dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*. Voor zover begrepen dient te worden dat verwerende partij van oordeel is dat aangezien K.M. en K.A. niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, bijgevolg zij niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij

verblijven, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het vindt evenmin steun in het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verwerende partij kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter de adviezen van de arts-attaché en betogen dat aangezien de arts-attaché adviseert dat de aangehaalde aandoeningen niet overeenstemmen met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het advies van de arts-attaché te volgen. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9 ter, §1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zondig de arts-attaché te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten. Verwerende partij kan te dezen voorts niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheids-toestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

3.10. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing voor zover zij de aangevoerde medische elementen beoordeelt. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de andere middelen die ontwikkeld werden ten opzichte van de eerste bestreden beslissing voor zover zij de aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beoordeelt, geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekers geen kritiek uiten op de eerste bestreden beslissing voor zover zij de argumenten beoordeelt die in het in punt 1.1. bedoelde verzoekschrift werden aangehaald “*welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen*”. Derhalve blijven deze overwegingen van de eerste bestreden beslissing overeind.

Voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing

3.12. Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. punt 1.2). Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Ze hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er is derhalve geen reden meer om uitspraak te doen over het middel dat wordt ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden en derde beslissing en het verweer daartegen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing voor zover deze de aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaart, wat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 wordt vernietigd, voor zover deze de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaart.

Artikel 2

De twee bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 oktober 2012, worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA